

Sam története

Samjítanak hívnak és Delhiben, Indiában születtem. Apám az indiai légierőnél dolgozott, ezért kétevente költöztünk. Gyerekkoromban az angliai Cranfieldtől az indiai Chandigarh-ig számtalan helyen laktunk.

Tízéves koromban egy bentlakásos iskolába küldtek tanulni Radzsaszthánba, északnyugat Indiába, hogy ne kelljen többet iskolát váltanom. Ezután az Indiai Műegyetemre kerültem (Indian Institute of Technology, IIT). Kaliforniában vagy az Egyesült Államok más részein az informatika területén dolgozó indiaiak közül sokan itt végeztek. 21 évesen én is az Egyesült Államokba mentem.

Szerettem volna egy jó életet magamnak, egy jó állást találni, karriert építeni. Az osztályomból szinte mindenki Nagy-Britanniába vagy az Egyesült Államokba emigrált. Ha a szüleid nem vállalkozók vagy politikusok, Indiában nagyon nehéz felemelkedni vagy valódi karriert befutni.

Egy Air France-járatral Párizsba repültem, ahol négyórányi várakozás után továbbrepültem a New York-i JFK repülőtérre, majd onnan buszra szálltam Newark, Delaware felé. New York-ban megszálltam egy napra egy iskolai barátomnál.

A newarki indiai közösségből páran már vártak rám. Két bőrönddel és 200 dollárral érkeztem oda. Először tanulóvizumot kaptam, majd két év múlva lett munkavállalási engedélyem is. Három évre rá megkaptam a zöld kártyámat, aztán öt év múlva az amerikai állampolgárságot.

Habár egy szál magam érkeztem ide, volt pár osztálytársam, akik szintén a keleti parton jártak egyetemre. Közülük ketten ugyanarra az egyetemre jártak, mint én, és közösen béreltünk lakást. Sok indiai diák volt arrafelé, akiknek hála, otthonosabban éreztem magam.

Ma Brooklynban, New York-ban élek, egy vezetői tanácsadó cég vezetője vagyok. Nagy cégeknek adok tanácsot a technikai újításokkal kapcsolatban.

New York-ban úgy érzem, tartozom valahová. Világpolgárnak érzem magam. Egy világcégnél dolgozom, az ügyfeleim is a világ minden részéből valók. Amerikában, Európában és Ázsiában találkozom velük. A világon mindenhol vannak barátaim. A világon mindenfelé szoktam nyaralni. Ugyanakkor nagyon erősek a helyi kapcsolataim is. Amikor Bostonban éltem, a keresztapja lettem a barátaim kislányának. Amikor New York-ba költöztem, ott megismertem a jelenlegi barátnőmet. Most már Brooklyn az otthonom.

Brooklynban és New York-ban az ember nagyon kozmopolitának érzi magát. Az emberek itt úgy bánnak velem, mint bármelyik New York-ival. Soha nem érzem magam „különbözőnek”. Tudom, hogy az országnak vannak olyan részei, ahol az emberek azt mondják neked: „Menj vissza oda, ahonnan jöttél.” De ez New York-ban nem történik meg. Az Egyesült Államok az otthonom. Kulturálisan ráhangolódtam erre az országra.

Természetesen hiányzik a családom, akik szeretnék, ha gyakrabban hazajönnék. Ez az egészben a legnehezebb: a szüleid már idősek, nem tudnak utazni. Mindig magányosnak érzik magukat, és szeretnék, ha pár hétvégenként meglátogatnám őket – mintha csak pár utcányira laktak! Habár van közvetlen járat Delhibe, még mindig nagyon messze van. Ritkán megyek haza évente kettőnél többször.

